

ELS NORBOHT

=====

Extracte del diari d'Aline Fournier

Novel.la

per

AURORA BERTRANA

=====

I

Em desperto en un llit desconegut, en una cambra desconeguda. Un home respira al meu costat, el seu cos molt a prop del meu damunt del mateix coixí.

Fora, senyoreja el silenci, un silenci absolut que fa pressentir una gran nevada.

Pels porticons de la finestra, oberts de bat a bat, es filtra una claror trista típicament hivernal.

Es el dia primer de l'any. Ahir, amb Merry, que ara dorm a prop meu, Daphne i Herman Kurtz, vam celebrar el comiat de l'altre.

"Any nou vida nova" afirma la dita popular. Oh i tant, accepto jo en sentir prop del meu cos el cos de Merry adormit.

No em bellugo per no despertar-lo. Tinc por, una por absurda i exagerada de la seva reacció en adonar-se que no està sol en el meu llit. Es tan independent, tan orgullós, que podria penadir-se d'haver-m'hi empès i llençar-me al rostre algun comentari impertinent.

Ahir vespre vam celebrar el pas de l'any vell al nou, amb un sopar a casa de la mare de Merry: Daphne Norboth. Hi assistiren únicament Herman Kurtz, amic íntim de Daphne, Merry i jo.

L'àpat transcorria en una franca cordialitat sense foteses ni galindaines: bona teca, bon beure, i un gran foc de llenya a l'escalfapanxes.

Els Norboth són així: generosos, hospitalaris, grans senyors en tot el que fan. Herman i jo, un suís-alemany i una francesa, vivim com fascinats per aquests aristòcrates

anglesos mig arruinats.

A les dotze en punt, en oir les campanades de la Seu, la majestat de la qual presideix tot aquest vell barri, ens vam besar cordialment els uns als altres bo i repetint en francès i en anglès: Felicitat Any Nou!

Després d'aquests moments d'expansió la vetllada s'ensopia. Daphne i Herman, badallaven, Merry bevia una copa darrera l'altra de whisky.

Daphne li demanà si m'acompanyaria a casa.

- Es clar! - feu Merry.

Generalment, fos l'hora que fos jo tornava sola a casa, però la nit de Sant Silvestre circular pels carrers sense anar acompanyada resulta perillós. Aquesta nit, cap establiment de begudes o d'esbarjo: bars, cafès, cabarets i dancings no tanca fins que es fa de dia. Pels carrers hi circulen quantitat d'embriacs. S'hi lliuren a tota mena d'expansions: vomiten, orinen, riuen i criden. A més a més esdevenen fraternals. Volen agafar-vos la mà, estrenyer-vos-la bo i cridant "Bon Any Nou!". Alguns, fins i tot se us acosten amb l'intenció d'abraçar-vos, amarrant-vos l'alè d'una nauseabunda fortor de vinassa.

Daphne i Herman se n'anaven a geure junts en el gran llit de matrimoni. Anys ha que hi dormien com una mes o menys benaurada parella que no ha passat ni pel jutjat ni per la vicaria.

Merry i jo continuavem fumant cigarrets i bevent whisky, Merry una copa darrera l'altra, jo de xerrupet en xerrupet.

De sobte, Merry havia allargat el braç i apagat el llum. A la saleta no hi restava més claror que la dels fanals de l'enllumenament públic de la placeta: claror vaga i fantasmal que esfumava, deformava i esborrava els objec-

tes.

Jo no podia veure k'expressió del rostre de Merry, només veia com es llevava **les ulleres**, les deixava damunt de la tauleta, s'acostava a mi, m'envoltava amb els seus braços, prenia possessió del meu cos, en feia el que li abellia. I jo ho acceptava tot sense cap protesta, i no solament sense protestes sinó amb complaença, amb docilitat. Tot esdevenia en el mes absolut dels **silencis**, sense cap paraula d'affecte, sense un bes ni un sospir. I aquest gran silenci tampoc no es trencava mentre Merry, sense haver tornat a encendre el llum, m'empenyia devers la seva cambra, m'ageia en el seu llit, es despullava i m'estrenyia **novament** en els seus braços.

Més tard, ens havíem adormit, l'un prop de l'altre, com un jove matrimoni feliç la nit de noves. Ha arribat el matí. I ara, sense produir cap mena de fressa, ni tocar el cos de Merry, ni sacsejar el llit, em llevo, m'ordeno les robes, surto de puntetes. Entro en la saleta, recullo la meva bossa i assaboreixo un instant el silenci que regna en la casa. Tothom dorm encara. No hauré d'afrontar els esguards encuriosita de Daphne i d'Herman.

Un cop al barrer començo a respirar de gust.

Per la placeta du Grand Mézel no hi transita ningú. L'aire és gelat. Una espessa capa de neu cobreix l'empedrat. La font monumental és gelada amb els dolls com de vidre. Tot amarat d'un profund silenci.

La ciutat antiga, presenta un aspecte solemne, bell i desolat alhora.

En arribar als barris comercials m'adono que la ciutat viu. Les grans màquines lleva-neus ja han obert pas als tramvies. Equips d'homes armats de pales escaven trinxeres i camins destinats als vianants.

L'aigua del Lemán és d'un verd dramàtic, es mou pesadament com si anés a solidificar-se. Sota l'aire gelat, els vaporets del llac, amarrats als molls, semblen abandonats, anacrònics. Al Jardí Anglès no s'hi veu ni un ànima.

Al lluny, molt lluny, més enlaire que la capa de núvols, apareix incomplerta la carena dels Alps d'un blanc enlluernador.

Les polles d'aigua i les gavines volen dels màstils dels vaporets fins les baranes dels ponts.

Al meu petit apartament de la rue Lévrier, abandonat des d'ahir a mitja tarda hi fa mes fred que al carrer. Em preparo te i una bossa d'aigua calenta.

Després de beure dues bones tasses de la deliciosa infusió, em colgo al llit **ben** abraçada a la bossa de cautxu.

No tinc gens de son. No em proposo dormir sinó escalfar-me i recordar, detall per detall la meva aventura amorosa amb Merry, l'acoplament del meu cos amb el de Merry, la càlida estreta dels braços de Merry al volt del meu cos, el goig nou i intens assolit en l'entesa carnal amb **Merry**.

He tingut altres amants. No sóc per tant una noia inexperta, però mai cap d'ells no m'ha fet sentir aquesta plenitud en l'amor sexual.

Merry i jo hem estat fins avui dos excel·lents companys. Frequentar la societat dels homes en companyia de Merry vol dir adquirir una nova versió de la humanitat i dels objectes que la completen. Quantes hores d'interessant diàleg hem sostingut Merry i jo després d'una passejada, d'un concert, d'una reunió d'amics i fins de la lectura d'una obra literària.

I, ara, de sobte, l'amenaça d'aquest element nou :

l'atracció sexual, imprudentment barrejada a l'acord confortable d'una lliure amistat.

Amb Merry freqüentem cafetots de mala anomenada situats en barris mes o menys secrets que no solament ignoren els turistes sinó la majoria dels ginebrins. Hi descobrim tipus originals, dones i homes: prostitutes clandestines - la prostitució organitzada és oficialment prohibida - algun pispa sense categoria, algun macarronàs de la més humil espècie, aventurers i còmics fracassats, atrotinats i lamentables. Merry i jo ens hi fem amics. En una barreja d'ingenuïtat i de cinisme, algun ens confia els desastres de la seva vida professional i sentimental. Aquestes confidències constituïrien un filó d'inspiració novel·listica si Merry o jo tinguéssim tirada a escriure novel·les.

Però s'escau que, tant ell com jo, ens estimem més viure-les que escriure-les. Ara n'encetem una de nova: la nostra, la que hem de viure plegats Merry i jo. Com serà? Sento una mica de por.

XXXXXXXXXXXX

M'ha despertat la fressa de la porta de l'ascensor en el meu mateix replà. Si fos Merry? Però no. Es el veí del costat, un vell jueu safardità mercer a la rue Gerhard.

Deu tornar del cercle israelita. Quina hora pot ser? Es negra nit. Recordo que he esdevingut l'amant de Merry. En sento com un esglai barrejat amb un foll desig de tornar a veure'l. Encenc l'electricitat, llambrego el meu rellotge bracelet: les sis! He passat el dia d'Any Nou dormint i en un absolut dejuni! Es la diada dels grans àpats, de les celebracions familiars. Cal que corri a casa dels Norboth. Cal que tracti d'arreplegar alguna engruna d'aquest caliu amistós que ens lliga.

Aviat torno a ser al carrer.

El fred és intensíssim: onze graus sota zero, marca un termòmetre públic.

Transita poca gent. Passo davant de **cafès** i restaurants: vidres de portes i finestres, glaçats, d'una opacitat impenetrable.

Travesso corre-cuita el pont des Bergues. Enfilo el carrer de la Cité, tan relliscós com una patinadora. Arribo a la plaça du Grand Mézel on el silenci és **absolut**. L'aigua de la font continua glaçada i muda. El barri, més que mai, conserva el seu aspecte medieval: No hi brilla cap reclam lluminós, no hi espatega cap motor, no hi grinyola cap radio, no hi ressona cap petjada humana.

Evoco l'ombra ascètica de Calvin; me la imagino voltant la Catedral, esmunyint-se per la Gran'Rue i per la que porta el seu nom, desapareixent darrera qualsevol cantonada.

Pujo de pressa l'escala dels Norboth. La mà em tremola en estirar el cordó de la campana i el cor se m'alleuja en oir els tacons de Daphne camí de la porta.

- Hallo! Per què veniu tan tard? Ja heu dinat? Nosaltres ho hem fet en un restaurant. Herman invitava. Volia que també ens hi acompanyessiu.

- Encara no he dinat ni esmorzat, explico. Estic en dejú.

Daphne comenta amb un somriure maliciós:

- L'amor també alimenta.

Comprenc que Merry li ha contat la nostra aventura d'ahir vespre. Entre Merry i Daphne no hi ha secrets, ja ho sé. Però tant mateix, resulta un poc exagerat que Merry s'apressi a comunicar a la seva mare, quan, on i amb qui fa l'amor.

Ens hem acomodats en la saleta prop de **l'escalafanxes** encès. Daphne pregunta:

- Com heu passat el dia?

- Dormint.

- Qui dort dine, diu un refrany francès. Sort que avui sopareu a casa.

Aquesta nova invitació m'eixoribeix. Em confirma l'hospitalària amistat dels Norborth, els quals, mesos ha que representen sentimentalment la meua família.

- Merry i Herman han sortit a prendre la fresca, explica Daphne. Els homes no es saben estar a casa.

Merry torna avia t.

- Hallo, Aline!

La seva actitud és la mateixa de sempre. Sembla que no hagi passat res entre nosaltres. Cala foc a un cigarret. I, tot seguit el perfume dels "Virginia Players" s'escampa per l'ambient. Surt i torna amb una safata on hi ha gotes i ampolles. Crida:

- Vols whisky, Mummy?

- Just un glop, accepta Daphne de la cuina estant.

- I tu, Aline ?

- Un xarrup si et plau.

Merry s'empassa d'una glopada el primer mig got de whisky. Ve a seure prop meu, en el divà on ahir varem fer l'amor. Tot seguit s'hi ageu utilitzant els meus genolls com a coixí. Introdueixo una mà en la seva cabellera. Jugo amb els seus cabells.

Entra Daphne. Afegeix llenya a l foc, beu una glopada de whisky. Torna a sortir. La nostra actitud no sembla sorprendre-la. No li fa ni fred ni calor.

Jo beso una galta de Merry i ell comenta amb lleugeresa:

- Quina mena d'estrany ament t'has firat, pobre Aline!

- Que vols dir? pregunto al·larmada.

- Oh, no res, contesta Merry fugint d'estudi.

En aquest moment arriba Herman. Em llambrega d'una manera especial. No pot dissimular que ell també està al corrent de l'aventura nostra d'ahir vespre. Daphne, la hi deu haver

contat. Una vegada més em sorprèn la manera franca i natural que tenen els Norboth de tractar les questions sexuals. Sembla que, per a ells, l'acoplament amorós de dos sers sigui el mateix que una encaixada o un somriure. A Herman, que és suís-alemany, petit-burgès i fatalment poc o molt moralista, li deu haver costat abesar-s'hi.

La vetllada prop de l'escalfapanxes amb abundor de cigarrets i de licors, s'escola força més ensopida que la d'ahir; Daphne i Herman badallen sovint. Entre badall i badall Daphne comenta:

- Demà és dia feiner. Herman treballa.

- Jo també, - intercalo jo, a les 8 he de ser al consolat.

- Però encara no són les nou del vespre; protesta Merry.

Herman no diu res. Espera que Daphne decideixi. Daphne no triga a fer-ho.

- Quan vulguis Herman. Aquests dos - es refereix a Merry i a mi - ja deuen tenir programa. Però si Aline te mandra de sortir, es pot quedar. No fa, Merry?

- Aline i jo sortim, decideix Merry.

- Com vulgueu fa Daphne alçant les espatlles i somrient.

Segueixo Merry sense goig. La idea de Daphne: ajuntar-nos una nova nit en el llit de Merry, m'hauria a-bellit molt més que afrontar el fred i la neu. Però el meu amo i senyor ha triat un altre programa. Diu que hem d'anar en un cafè menestral de la Place Bel-air on no hi fa més calor, ni disposem de més begudes ni cigarretes, que a casa de Daphne. Ignoro per què ha triat aquest establiment quasi desert i, és clar, molt ensopit. Hom veu dues o tres taules ocupades per obrers endiumenjats, ferroviaris o tranviaris - preté Merry tan ensopit com ells.

Llambrego sovint el seu rostre. Mirat fredament no és bell. Expressa però una gran sensibilitat i a estones, una llei de crueltat sobtada, esparveradora:

Ara mateix, la seva expressió no és la d'un amant complagut d'acompanyar la seva amant ni la d'un company feliç compartint unes hores amb una amiga estimada. Jo sento una forta atracció vers aquest home que ara fa unes hores solament m'ha palesat el seu desig sexual i ha passat tota una nit en el mateix llit que jo compartint amb mi la calor del seu jaç.

La nostra conversa és banal, no mereix ni el nom de conversa: algun comentari sobre la diada, l'absència de clients en aquell cafè...

Adesiara, amb un gest distret, m'estreny la mà que he deixat damunt la taula o m'amoixa el genoll que hi tinc a sota. En l'endemig, bevem cervesa, fumem cigarrats, callem.

Tor d'una el rostre de Merry pren una expressió maliciosa com si es preparés a explicar una facècia.

- Anem? proposa.

Paga i sortim.

Estretament aferrats pel braç: aci rellesco, allà em redreço damunt la neu glaçada, travessem la Place Bel-Air, seguim la rue du Rhone, passem a l'altra banda del riu, enfilem la rue du Mont - Blanc. Aviat som a casa. En arribar davant del portal, Merry m'estreny en els seus braços. Em besa llargament els llavis.

- Bona nit, darling, fins demà.

Veig com s'allunya. Em sento infinitament, infinitament enfredorida.

Prop meu hi ha un gran pilot de neu glaçada i bruta.

Atalala encara l'alta i esvelta silueta de Merry girant la cantonada.

XXXXXXXXXXXX

II

Dies ha descrivia en aquest diari quan i com vaig esdevenir l'amant de Merry Norboth. Fins avui no he tingut esma de continuar escrivint. I si ho faig és més pel deure que jo mateixa m'he imposat que pel goig d'esplaiar-me recordant.

Ignoro si soc encara l'amant de Merry o si he deixat d'esser-ho. Ens veiem cada dia a casa de Daphne. Sopem plegats, després sortim per anar a qualsevol d'aquells cafetots de mala mort i pitjor anomenada que tant l'atrauen. Hi passem una bona estona. Bevem cervesa, fumem cigarrets, xerrem animadament. Després m'acompanya a casa. En arribar davant la porta del carrer m'estreny en els seus braços, em besa llargament i saviament a la boca, em diu "Bona nit darling," i amb una pressa exagerada, com si tingués por que jo el retingués, o el perseguís, em pren la marxa a llargues i enèrgiques gambades.

Avui, per excepció, no hem sortit sols. Havent sopat Herman ens ha invitat a anar "Chez-Maxim". Es un night-club on hi ha una bona orquestra, taxis-girls i animador en frac, cambrers estilitzats i demés requisits de luxe.

Tot això no s'adiu gens amb les possibilitats econòmiques dels Norboth, les rendes dels quals disminueixen, mentre el preu de la vida no s'atura de pujar i Daphne va tirant del capital sense amoïnar-s'hi. En altres temps, ja ben llunyans, els de la infància de Merry, els Norboth i els Preston podien permetre's el luxe d'anar cada nit en un cafè concert o en un dancing de primera categoria. Avui, sense la generositat d'Herman - que no faria Herman per a complaure Daphne! - aquestes diversions dispensioses s'han acabat. Daphne i Merry, accepten la invitació d'Herman amb una alegre naturalitat mentre jo segueixo el grup sense cap altra esperança que passar tot el temps possible prop

de Merry.

Amb prou feines arribats al danzing, Daphne i Merry deixen la llotja on el maître ens ha instal·lats. Entren en la pista i ballen.

- Fan una parella perfecta, comento jo amb certa enveja no sé si ben o mal dissimulada.

Herman assinteix amb el cap.

El cos de Daphne, elegantment emmotllat en una túnica de vellut blau-fosc, sembla el d'una noia jove. S'acopla tant bé amb el de Merry que hom pot dir que en formen un de sol.

Tot seguit criden l'atenció dels clients de la casa. L'animador, invita Daphne a compartir l'honor de la dansa següent. Això vol dir que Herman ha de preparar una bona propina. Però l'home se sent tan orgullós dels èxits de Daphne que la pagarà àdhuc si per a ~~ella~~ fer-ho ha d'estalviar el tabac i la cervesa de tota una mesada.

Daphne ha triat un tango argentí. El va aprendre a ballar a Montevideo i ella i Merry, el seu deixeble, en son ara uns autèntics mestres. Cap professional de la dansa moderna, començant per l'animador de "Chez-Maxim" que és ballador de professió, no gosaria comparar-s'hi. Tota la sala, sense exceptuar Herman i Merry i, naturalment, jo, seguim amb els ulls la parella. Herman embadalit, Merry visiblement gelós, jo, cada cop més desanimada.

En acabar el tango, l'animador acompanya Daphne fins la nostra llotja. S'inclina davant seu, murmura:

- Merci, Madame.

Embutxaca el bitllet que Herman li allarga, balbucitant:

- Merci Monsieur .

Daphne comenta, referint-se a l'animador:

- De ballar danses modernes, potser n'és mestre, però en tangos argentins, no hi pisca gota.

Es gira devers Merry amb els ulls brillants.

- En tornaré a demanar un. El ballarem tu i jo.

- Si, Daphne.

I el pobre Herman el pagarà, penso jo.

L'orquestra interpreta un xarleston. Merry m'invita. Sóc feliç durant una breu estona, just els tres o quatre primers minuts de la dansa. Després Merry em pregunta:

- T'agrada de ballar?

- Molt, responc amb sincer entusiasme.

- Doncs n'hauries d'aprendre, m'etziva Merry fredament.

Es la primera vegada que em sento dir que no ballo bé. Fins avui els meus balladors m'han dit el contrari. Ara m'adono que tots havien mentit. L'únic que diu la veritat és Merry. Però no tinc prou coratge per a plegar. Continuo dansant amb ell amb un esforç constant de retenir les llàgrimes.

Després d'aquesta mala estona començo a pensar seriosament en fugir. Per què diastre he d'aguantar l'espectacle d'un Merry displicent i exigent amb mi i engrescat a ballar amb Daphne?

He de trobar una excusa o altra per abandonar "Chez Maxím". Però abans d'haver-la trobada Herman m'invita a dansar. Herman evoluciona com si fos tot d'una peça: lentament, feixugament, aplicat i rígid. No parla, no somriu, no es deixa guiar per la música. Per a ell, la dansa no és un esbarjo. És un acte social propi de gent distingida. Com a amant de Daphne Norboth, Herman Kurtz aspira a ser el més distingit possible. Herman dansa amb una solemnitat digna d'un antic rite religiós consagrat a una divinitat germànica. Les divinitats germàniques de l'antigor exigien, sembla, més rigidesa i solemnitat que una divinitat llatina, posem per cas.

A mi em l'efecte que evoluciono en els braços d'un rubot. M'hi sento entravada, incòmode, amb un desig quasi irresistible d'alliberar-me'n.

Merry i Daphne tornen a dansar fent parella. Els ulls de peix de Kurtz els van seguint embadalits, a través del vidre massa gruixut de les seves ulleres .

- Me'n vaig a casa , li comunico jo tot d'una.

- Ja?

Kurtz no capeix que jo no m'extasii davant d'una concurrència tan selecta, que no em delecti respirant aquell ambient saturat de fum de tabac ros, de perfums costosos, com el que gasta Daphne - naturalment pagat per ell - contemplant com Daphne i Merry s'esborgeixen dansant i cridant l'atenció del públic.

He emprès el camí de casa després de remerciar Kurtz i encomanar-li que m'excusi prop de Merry i de Daphne.

Respiro amb goig l'aire gelat del carrer, la solitud de les voravies nocturnes, desertes, la fressa ritmada dels meus talons sobre l'asfalt. Sento una mena de goig d'haver tingut la força de voluntat d'abandonar el danzing amb els seus musics vestits de vermell, les taxi-girls endiumenjades, el gigolo amb frack, els cambrers estilats i el pobre Kurtz abandonat al fons de la llotja disposat a pagar-ho tot, a canvi d'un somriure de Daphne.

Aviat sóc a casa. No m'hi acullen els braços amoroses d'un home sinó fulls de paper blanc descaradament verges on - en lloc de dormir - escriuré el meu diari fins les primeres clarors de l'alba. Voldria desfogar-me fent una anàlisi crítica dels Norboth, demostrar-me a mi mateixa la fredor i objectivitat d'aquesta anàlisi, esbossar sobre el paper la reacció que un esperit fort i intel·ligent - fins avui tenia la pretensió de ser-ho - experimenta davant per davant d'una situació que comença a ser desagradable i fins vergonyosa per a mi.

Vaig ^arecordar, enumerar i examinar que són els Norboth i escatir, si és possible, fins a quin punt em sóc, snetimentalment embrancada en aquesta doble aventura: amistat i amor.

Jo, als Norboth, i a l'amistatsat de Daphne, el suís-alemany

Herman Kurtz, no fa gaire temps que els coneix però, tot seguit he sofert la poderosa atracció que inexplicablement, exerceixen la mare i el fill sobre tots aquells que els tracten.

Aviat m'he distanciat de la freqüentació d'altres amics per a lliurar-me exclusivament a la de Daphne i Merry. L'encís d'aquests dos éssers és inexplicable i, potser del fet mateix d'aquesta inexplicabilitat, resulta encara més perillós - parlo per mi, és clar - Daphne i Merry no son bells ni cultes, ni bondadosos, qualitats que justificarien, al menys en part, aquesta mena d'embruix que experimento prop d'ells.

I, no creieu que he emprat la paraula embruix a la lleugera sense haver-ne mesurat l'abast. No oblideu - els Norboth m'obliguen moralment a oblidar-ho - que sóc llicenciada en Filosofia per la Universitat de Ginebra i potser aquest fet fa que conservi la vella dèria d'analitzar caràcters. Els Norboth es mofen de qualsevol manifestació voluntària o involuntària d'intel.lectualisme. Tenen a gala ser ignorants, frívols, amorals i irònics. Per això, la freqüentació de Merry i de Daphne m'ha apartat dels medis universitaris, intel.lectuals que formaven abans de conèixer-los a ells, la base de la meva vida social.

XXXXXXXXXXXX

III

Suposo que em vaig adormir sense elaborar el famós plà, la realització del qual hauria hagut de començar l'endemà de la vetllada "Chez-Maxim", és a dir: avui. El primer pas que calia donar - o, més ben dit: que calia no donar - era ben simple: no tornar més a casa els Norboth. Fins les tres de la tarda, entre la feina del despatx, la preparació del dinar i la neteja i ordenació dels estris culinàries, he estat prou ocupada per a evitar acarar-me amb el meu problema. Entre les tres i les quatre he passat una mala estona turmentada pels dubtes, ¿Anar o no anar a casa els Norboth? ¿Aprofitar la lliçó d'ahir o prescindir-ne? Tant mateix el món no es redueix als Norboth. A Ginebra hi ha un bon museu de pintura; la Biblioteca Universitària, en tantes hores d'apassionada lectura he esmerçat i puc esmerçar encara, amb els seus milers de volums per llegir; les galeries d'art en hom exhibeix pintures i gravats que alegren la vista i el cor... confortables sales de te; teatres, cinemas; les llars sempre obertes dels vells ~~amics~~ amics... tot amb tot, m'encamino com un autòmata a la Place du Grand Mezel. Daphne em rep amb naturalitat. M'anuncia que Herman és al banc i Merry, Déu sap on. Aquesta tarda hi ha sessió de bridge. Un grup de dames ginebrines acudeixen un o dos cops al mes a casa de Daphne per a jugar al bridge, prendre te i pastisses. Representen una mostra de l'alta societat del cantó. Davant d'elles Daphne es comportava com una autèntica lady - penso que li agrada aquest joc. Per altra banda, Daphne i Merry tenen dret al tractament de lady i de lord i les esmentades dames no ho ignoren.

Daphne parla un francès correcte sense cap mena d'accent i entre les distingides ginebrines companyes de bridge exa-

gera un poc les finors de llenguatge. Però el joc l'apassiona, De tant en tant, sobretot quan perd, exclama amb fogositat:

- La puta!

Diu que ho va aprendre a Montevideo quan encara no era lady Norboth i els Preston feien una llarga estada a l'Uruguay on Jhon Preston, el pare de Daphne hi muntava vies fèrrees per compte d'una companyia britànica.

Daphne explica sovint que els uruguaians se'n serveixen correntment per a expressar la sorpresa, la contrarietat, l'admiració. Ella, Daphne, va acostumar-s'hi; ara, l'etziva alegrement davant les companyes de joc quan les cartes li són adverses. Es una paraula curta i sonora, fàcil d'aprendre i de pronunciar. Les nobles dames ginebrines l'han adoptada. - La puta! exclama tot d'una la descendent de la molt il·lustre casa dels Dunand o dels Bovylysberg, llençant amb aristocràtic gest les cartes damunt de la baieta verda.

Herman i Merry no assisteixen mai a aquesta reunió de jugadores de bridge. Merry detesta qualsevol joc de cartes. Herman, només detesta el bridge i jo només consento a jugar-hi quan no hi ha prou jugadores.

Aquestes llargues, fosques i fredes tardes d'hivern acostumo a passar-les amb Daphne.

Quan no sabem que dir, - fet que esdevé sovint - Daphne obre un armari empotrat a la paret. En treu una gran bossa de cretona, made en England on s'apleguen, sense cap mena d'ordre ni cura, fotografies de totes les èpoques i grandàries, algunes ja tan velles que la imatge apareix mig esborrada.

Daphne, amb aire distret introdueix la mà dins la bossa, en treu una cartolina a l'atzar, hi projecta una llambregada i la torna a entaforar sense fer cap comentari.

Segon com, l'esguarda un moment, somriu i sospira i me l'allarga.

- Aquest és Daddy, explica fent-me a mans una vella fotografia mig esborrada. Representa un home alt i ceapat, dret i majestuós amarat de dignitat britànica. Vesteix una mena d'uniforme tot blanc. Va cofat amb un casc d'estil colonial.

- Daddy era un enginyer ferroviari de gran prestigi,- explica Daphne, va muntar ferrocarrils en diferents repúbliques sudamericanes a compte d'una gran societat internacional.

Daddy era no solament intel·ligent i treballaire sinó bo com el pa. La múrria de la mummy el feia ballar al so que ella volia.

La foto de mister Jhon Preston desapareix en les profunditats de la bossa, possiblement per sempre més mentre Daphne somriu entre malenconiosa i irònica. La bossa de cretona representa una mena de joe d'atzar. Veurem qui surt i si el qui surt val la pena de ser mostrat i comentat o, per la seva insignificància, castigat a tornar a la seva tomba de cretona.

Una estona o uns dies després, Daphne em mostra una altra fotografia. Comenta amb un somriure irònic i trist:

- Aquest és Michael Norboth amb l'uniforme de d'oficial durant la guerra del catorze.

La foto, descolorida, representa un home jove, alt, prim, tipus distingit però decadent.

Torno la foto a Daphne i Daphne amb la foto a la mà, conta:

- Quan vaig conèixer Mike jo tenia només disset anys. Ell també era molt jove. Tot seguit ens varem enamorar l'un de l'altre. Jo vivia un conte de fades, un d'aquells contes rars i benaurats que a vegades l'atzar reserva a les noies

casadores. Lord Michael Norboth, il·lustre descendent dels molt nobles Norboth de Bedford em feia l'honor de demanar-me en matrimoni.

Aparentment el darrer dels Norboth posseïa totes les qualitats que un home ha de tenir per a fer feliç una noieteta rica, consentida, romàntica.

Era gran conversador, bon jugador de bridge i de pocker, excel·lent ballarí, resistent bebedor de whisky i de brandy... A més a més posseïa un títol nobliari, una carrera liberal i una fortuna.

Daphne fa una pausa i pregunta:

- Voleu una altra tassa de te?

- No, gracies. El que em conteu m'interessa més. Continueu.

Daphne encen un cigarret, somriu i sense abandonar el seu to lleugerament irònic, continua

- El mateix dia de noces, Mike ja em va fer una de les seves. La primera de la llarguíssima sèrie que il·lustraria la nostra catastròfica vida matrimonial.

En el moment més lluit de la festa, quan ens voltaven tot d'amics d'ell i meus, Mike se'm va acostar. Em besava la galta i deia amb alegre lleugeresa: "Surto un moment". No va tornar en tota la nit. Se n'havia anat de xala amb una colla de companys que no gosava invitar al casament. M'ho va confessar l'endemà sense donar-hi gens d'importància.

Jo l'havia esperat fins ben entrat el dia asseguda en una poltrona, vestida amb tots els guarniments i galindaines que exigeix la primera nit de núvia.

Daphne m'esguarda amb aire lleugerament desafiador:

- Què haurieu fet vos en lloc meu i en una situació semblant?

- No ho sé - vacil·lo - potser plorar.

- Ah, plorar? riu Daphne - Així sou els llatins: plorar eh? doncs jo no vaig vessar ni una sola llàgrima. La mummy m'ha-

via instruit. No havia previst, es clar! aquest cas insòlit però n'havia previst d'altres; "Una dona jove no ha de plorar mai" deia. "En primer lloc els plors fan malbé els ulls, enlletgeixen i marceixen el rostre, i en segon lloc, les llàgrimes enfastideixen els homes, els donen ganes de fugir".

Mike va tornar amb claror de dia, embriac, naturalment, però lúcid. En veure'm encara llevada semblava sorprès i en descobrir la meua preciosa camisa de finíssima batista, lleugera com un nuvol de boira, guarnida de randes i de llaçades blau cel es va quedar tot d'una peça. En aquella època, una camisa així embogia qualsevol home per poc home que fos i Mike tant mateix, ho era una mica.

Tal com la mummy ho havia previst, la camisa va produir l'efecte que hom n'esperava. Mike va actuar com un home. Però només una vegada. Mai més no va fer ús dels seus drets de marit. Jo no comprenia els motius d'aquest apartament. Em guardava de parlar-ne a ningú i encara menys a la meua mare que ho hauria contat al meu pare i als amics íntims.

Jo m'obstinava a creure que alguna cosa en mi desagradava a Mike. M'esmerçava a endevinar què podia ser. Tenia cura del meu cos com una cortesana. Em banyava amb llet de somera - en aquella època aquesta pràctica era corrent - em feia freqües amb cremes perfumades, em pentinava, i maquillava acuradament, usava extractes d'essències i polvors francesos de les millors marques. Em vestia per fora i per dintre amb una preocupació digna d'una professional de l'amor.

Mike era gentilíssim amb mi. Sortiem plegats fent bracet, els cossos ben prop l'un de l'altre. Tothom deia: "Quina parella mes reixida". Sovint Mike em besava la mà i la galta, sobretot en públic. Aleshores jo concebia una esperança que sempre, fatalment resultava frustrada.

I jo estava enamorada de Mike. Hauria volgut que Mike fós

efectivament el meu marit i no solament en públic, fent creure a tothom, menys a mi, que tot seguia per la via normal. Fins que un dia, durant una de les seves alegres borratxeres, em va confessar que, decididament, les dones no li agradaven. No s'havia proposat enganyar-me. En mullerar-se amb mi, encara no ho sabia. N'havia fet el descobriment la mateixa nit de nocces. Em demanava gentilment que el perdonés.

Ell mateix no comprenia - ho confessava amb modèstia - com havia pogut executar l'enutjosa tasca de desflorar-me. No tornaria mai més a tocar cap dona, n'estava segur. La seva decidida adversió física a l'acte sexual no es basava en cap llei de repugnancia envers la meva persona. Oh, no, certament no. Jo era una noia meravellosament adorable, digna d'un gran amor normal i apassionat. Ell, Michael Norboth, el darrer dels molt il.lustres gentilhomes del comtat de Bedford, em preferia a totes les dones del món, nacionals i estrangeres. El mal era que no podia provar-m'ho, tal i com jo - ell se'n feia càrrec - hauria desitjat.

Després d'aquesta eloqüent confessió, Mike em va besar afectuosament al front, les dues galtes i una mà bo i murmurant humilment, "Sorry"

Pocs minuts després ja dormia.

Aprofito una pausa en el relat de la meva amiga per a preguntar:

- I després d'aquesta terrible confessió, tampoc no vau plorar, Daphne?

- Plorar?

Alça les espatlles amb menyspreu. Els llatins plorant ho arregleu tot.

- Així, li replico jo un poc ofesa, els anglosaxons no gemegueu ni ploreu mai, ~~ni~~ ni en la mes estricta intimitat?

- Alguns ho fan, confessa Daphne, però son gent de la

classe baixa, gent sense educació.

- No oblideu, - afegeix, que la mummy em predicava sempre el mateix: "Una dona jove i formosa no s'ha de fer malbé els ulls passi el que passi" I, després de tot, continua Daphne ¿Perquè havia de plorar si Mike dormia? I encara que no hagués dormit, el meu plor, n'estic segura, m'hauria rebaixat als seus ulls. Aquests ploriqueigs meridionals no fan cap efecte en un home anglès de la classe social de Mike. Potser en un home de les nostres latituds i encara! Una dona ploriquejant resulta ridícula i fastigosa.

- Però si Mike dormia com un soc i vos, posseu per cas, tenieu ganes de plorar, perquè diastre no havieu de fer-ho? Un bon tip de plorar alleuja.

- Bé i que n'hauria tret? A Mike li feien fàstic les dones. Li n'haurien fet menys després del meu ploriqueig?

Daphne arreplega la bossa de les fotos i la desa a l'armari.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

IV

Uns dies després, Daphne torna a comentar el seu desastrós matrimoni.

- Tornant a Mike, diu, vos us deveu preguntar: "I com s'ho van fer aquests dos per a tenir un fill? Es monstruosament senzill: L'únic cop que Mike va actuar com a marit, Merry va ser malauradament engendrat. Voleu més pega? Jo tenia disset anys, no tenia marit ni cap esperança de tenir-ne i estava embarassada;

- I en adonar-vos-en, faig jo, tampoc no vau plorar?

- I torni amb el plorar! fa Daphne rient. No, no vaig plorar però vaig pensar a suïcidar-me. Em mancava coratge per a fer-ho. No em desfogava amb ningú ni amb la mummy. La mummy era una dona intel·ligent i espavilada però tampoc no hauria pogut aconseguir que Mike esdevingués normal. Li vaig demanar que m'ajudés a fer-me perdre la criatura. "¡Ni parlar-ne!" va exclamar "Si la criatura et fa nosa - ella es pensava que em feia nosa per sortit tothora amb Mike, ja en tindré cura jo. El que no puc fer al teu lloc és posar-la al món. Però així que hi sigui, me n'encarrego. Li faré de mare. Tu no t'hi amoïnis serà com si no la tinguessis.

Però jo, d'amagat de tothom, ho probava tot per a fer-me-la perdre: gimnàstica, quan mes violenta millor, banys de peus d'aigua calenta amb mostassa, llargues i penoses caminades que em deixaven esgotada... No gosava anar a trobar cap metge ni llevadora que em fessin avortar.

- No oblideu, afegeix Daphne, que només tenia disset anys i era filla única d'una família acomodada, sense gaire religió però amb severs principis morals. L'avortament, en llur concepte, equivalia a un assassinat. No calia doncs, ni esmentar-ho. Per això jo havia prè l'afer pel meu compte. Esperava tenir prou

traça per a fer-me perdre el fill. Un noranta - nou per cent de criatures hauria sucumbit al meu tractament. Merry no. Merry volia viure i va aconseguir-ho. Em desafiava, "Veure'm qui serà el mes fort, tu o jo ", semblava dir. Va ser ell. Jo ja no podia dissimular el meu embaràs. M'apretava desesperadament la cotilla. En aquella època, les dones, fins i tot les que només teniem disset anys, portavem cotilla - quan fatalment vaig perdre l'esveltesa, Mike va començar a arrufar el nas. Ja no podia lluir-me en públic. M'aconsellava que em quedés a casa. Els Preston posseïen una granja a Hertford. Poc temps abans s'hi havien retirat. El pare començava a ser vell. La vida activa el fatigava. Em vaig refugiar a Hertford. Allí vaig posar Merry al món. Quin alleujament vaig sentir en desembarassar-me d'aquella nosa! Perquè el marrec no significava per a mi una altra cosa que això: una nosa. El meu pensament era a Londres prop de Mike. No podia oblidar-lo, me'en sentia mes enamorada que mai.

- Podeu riure-us de mi, comenta Daphne amb el seu somriure irònic amarat de malenconia.

- Déu me'n lliuri, faig jo, pensant en Merry.

Daphne continua el seu relat:

- La mare, alegrement, s'havia fet càrrec de la criatura. La feia alletar per una india que els Preston havien emmenat de l'Uruguai i maridat amb el fill del granger. La india posava un fill al món cada nou mesos i en néixer Merry el va alletar junt amb el seu darrer nat. Merry goludament es disputava la llet de la india amb el mestís i Kathe contava a tot-hom amb gran orgull, que el seu net xuclava més de la india que el seu propi fill. Merry seria un bordagassot formisible orgull dels Preston i dels Northboth.

La india es mostrava qui sap-lo orgullosa d'alletar el ~~meu~~

menut dels amos de pell fina i rosada, ulls blaus i cabell ros.

La nanny convertida en granny adorava el menut. N'havia fet la seva joguina. El criava horriblement consentit, li permetia tot, li satisfieia tots els capritxs. Es disputaven les seves primeres gràcies amb la india. Competien a veure qui el criaria més malament. La granny encara anava mes lluny que la dida. No solament li consentia totes les capritxades sinó que les creava, les fomentava.

- I el pare de Merry? - pregunto. No s'interessava pel noi?

- S'ho havia prèns com una mala passada del destí. Hi feia poca o molta broma amb els seus companys de club. Però aviat se'n va cansar. Merry va ser oblidat. En realitat el nen havia nascut orfe de pare i mare. El pare l'havia engendrat en un acte inconscient d'embriaguesa. La mare era l'assassí frustrat de la criatura.

Jo havia tornat a Londres. M'exhibia novament amb Mike. Mike i jo teniem molt èxit. Sempre anavem plegats. Ell flirtejava amb totes les dones joves que se li posaven a l'abast, casades i solteres. L'únic que els exigia que fossin joves, boniques i coquetes. Jo l'acusava de posar-me en rídicol. Mike pretenia el contrari, és a dir que el seu flirtejar em servia de reclam. "Pots estar ben segura de la meva fidelitat. Les dones, sexualment, no m'agraden. Faig dentetes i encoratjo als teus enamorats." De pretendents no me'n mancaven, us ho asseguro, Aline. A mi tots aquells homes no m'interessaven. Continuava enamorada del meu marit. Vaig acceptar de flirtejar amb algun dels seus companys de club amb l'esperança de provocar la gelosia de Mike. Però Mike no solament no es mostrava gelós sinó que m'hi encoratjava. Més encara, pretenia col·laborar, fer de mitjancer entre els meus pretendents i jo.

Daphne ~~apaga~~ apaga la punta del cigarret en el cendrer

N'encén un altre. Continua:

- Lliscavem fatalment per una pendent perillosa. I no dic perillosa en un sentit moral, perquè de la moral Mike i jo ens en preocupavem poc. Em refereixo a l'equilibri aparent de la nostra vida social.

Un gravíssim esdeveniment extra conjugal va capgirar-ho tot: la guerra del catorze.

Mike va ser mobilitzat. Havia estudiat i aprovat alguns cursos de medicina. El van enviar al front en qualitat de sanitari.

Jo, com moltes dones joves de la noblesa i de la burgesia britànica, anava a fer d'infermera en un hospital militar prop de Londres. La meva ignorància en cirurgia, medicina, profilaxi i higiene, era absoluta. Només comptava amb la meva joventut i voluntat. La guerra desvetllava en mi sentiments nous, entre altres, el patriotisme i una mena d'amor envers la humanitat que patia, dos sentiments que fins aleshores no havia ni sospitat.

Fins i tot vaig arribar, oh prodigi! a oblidar Mike. A estones hi pensava encara, però ja d'una altra manera. Mike no omplia tots els meus horitzons. Mike romanía esborrat i confós entre aquells milers d'homes que lluitaven i sofrien, molts exemplars dels quals jo tenia davant dels ulls.

Els soldats que hom emmenava del front eren sovint cossos mig destruïts. Alguns, per sort morien tot seguit, altres, per desgràcia, vivien transformats en monstres: rostres horriblement mutilats, els quatre membres amputats, cecs, muts, idiotes... Molts d'aquests malaurats, tractaven de suicidar-se, a vegades ho aconseguien, altres vegades hom arribava a temps d'evitar-ho.

- Comprenen, continua Daphne, que aquests nou panorama del món em causés un trasbals moral prou fort per a - no dic destruir- però si apaigavar la meva passió amorosa envers Mike, variar el

el concepte que fins aleshores havia tingut de la meua baldera fidelitat conjugal? Fer l'amor amb els soldats convallescents formava part de la nostra missió d'infermeres. Alguns dels homes que havien salvat totalment o parcialment llur integritat física, és a dir els que no s'havien transformat en monstres, esdevenien ocasionalment els meus amants. No era la plenitud de l'amor sexual perquè jo no n'estava enamorada, però tant mateix aquest... diguem-ne exercici contribuïa a fer-me dona. M'hi lliurava sense entusiasme no solament per caritat envers els soldats convallescents sino pel despit provocat per l'estafa conjugal de Mike.

Quan Mike tornava a Londres amb permís, el meu forassenyat amor es revifava. Anavem als Night-Clubs. Ell lluia l'uniforme d'oficial de l'exèrcit, jo desentaforava les meves gales, m'hi guarnia. A Mike li agradava de fer dentetes als altres oficials permissioaris. Em voltava sovint les espatlles, em besava, em grapejava poc o molt. Bevia més que una esponja. Quant mes bevia més tendre i afectuós es tornava. Fins i tot m'enganyava a mi. Em feia concebre l'esperança d'un miracle, una mena d'estúpid miracle com el de la nostra nit de noces.

Quan Mike es sentia tan embriac que ja amb prou feines s'aguantava dret, m'agafava pel braç i deia : "Anem darling?" Sortia molt tivat. Preniem un taxi i tornavem a casa. En arribar Mike ja s'havia desinflat. Ja no em voltava les espatlles amb els braços ni em besava. Enfilava badall darrera badall. Maquinalement em feia un petó al front o a la galta: "Bona nit, darling"

Al cap de pocs minuts ja roncava.

V

Avui Merry s'ha presentat a casa meua molt excitat. Tenia el rostre congestionat, els ulls li espurnejaven.

- Aline, m'ha dit amb veu balba, vinc a demanar-te un gran servei.

Durant alguns segons - mentre no deia la paraula "servei" i m'estrenyia amb força en els seus braços, - jo m'havia imaginat que tot d'una em desitjava i el que cercava era assolir el seu desig amb mi.

La seva abraçada ha estat breu. Em mirava amb una expressió mig tímida, mig murria i amb un somriure seductor.

- Voldria manllevar-te la saleta d'estar, just per un parell d'hores.

- Tot el matí sóc fora de casa. En pots disposar.

- Ha d'ésser aquesta mateixa tarda. He rebre-hi un amic.

Jo no gosava demanar-li per què no podia rebre'l en el seu estudi o en qualsevol estudi d'algun dels seus amics pintors i bohèmics com ell.

Merry s'apressà a donar-me explicacions.

- Es tracta d'un noi molt jove arribat de poc a Ginebra, fill de menestrals suïssos-alemanys, convencionals i moralistes. El noiet s'esveraria si el rebés en un estudi d'artista on regna el desordre i la brutícia, on la porta resta sempre oberta als companys, lliures, ja ho saps prou bé, de tota mena de prejudicis.

Si, et començava a comprendre, Merry. El que a tu et calia era una casa com la meua, d'atmosfera burgesa, tranquil·la, íntima, confortable, on la teua futura víctima, l'espantadís noiet suís-alemany, es considerés protegit i segur.

He fet un gran esforç per a dissimular el meu despit. no ~~sé~~ sé si ho he aconseguit, però a Merry aquest detall importa poc. El que ell vol és la meua saleta d'estar i la meua discreció,

Sé que caldria negar-m'hi. Però negar-m'hi equivaldria a provocar una de les seves terribles còleres en la qual m'exposo a perdre'l

per sempre més.

Sense dir ni sí ni no, jo reflexionava.

- D'acord? pregunta Merry impacient. Suposant que hi consenteixo, em torna a estrenyer en els seus braços, em besa llargament els llavis i surt cridant:

- Gràcies Aline!

Suposo que és l'únic camí de conservar aquest estrany lligam entre el fascinator Merry Norboth i la pobra noia - per bé que llicenciada en filosofia - que es diu Aline Fournier. Aline Fournier ha caigut en la trampa i escriu el seu diari per a esbravar-se mentre em preparo a deixar el camp lliure a Merry.

Merry torna. Ha comprat unes branques de gladiols i alguns pastissos. Em demana un pitxer per a col·locar-hi les flors, i una safata, dos platets, la tetera i dues tasses. Ho ordena tot amb gust i cura, talment una noia que espera il·lusionada la primera visita del promès.

Enfilo l'abric d'una revolada i m'apresso devers la porta de l'apartament.

- Te'n vas? pregunta Merry amb naturalitat.

Tanco la porta de cop sense respondre. Em precipito escales avall. M'eixugo amb llestesa les llègrimes, contenta d'haver pogut dissimular-les davant Merry. Perquè no ho oblideu, la gent de la classe alta no plora. Només ploren els plebeus, la gent vulgar i ineducada.

Al carrer m'espera la tristesa i el fred, a una tarda d'hivern, grisa i plujosa. M'acosto al llac i tracto de distreure'm contemplant l'aigua quieta i fosca, l'horitzó limitat per l'espessa nuvolada que amaga les muntanyes llunyanes i properes, el desolador espectacle dels vaixells amarrats immòbils i deserts com peces de museu. L'únic que viu damunt del llac son les gavines: centenars i milers. Volen i xisclen com embriagues de fred i de grisalla o reposen en les baranes del pont, en les vergues i drisses dels vaporets arreconats al moll en espera de l'estiu.

El fred i l'aigua-neu m'obliguen a apressar el pas, a cercar el refugi d'un tea-room on gaudiré d'una calefacció excel·lent i d'un tè igualment excel·lent.

Però el meu pensament és a la rue Lévrier, a casa meva, on el meu amant, Merry Norboth, secundat per l'espectacle refinat d'uns gladiols lila i d'uns pastissos ben triats, d'un te ~~ban~~ carregat barrejat amb nata fresca, tracta de seduir un càndid jovencell, al qual una bona marassa de la menestralia suïsa-alemanya, tot just uns dies abans que el seu fill anés a treballar en país francès tractava de posar-lo en guardia contra les temptacions femenines de la corrompuda Suïssa Francesa.

El temps transcórrer lentament en el tea-room de la Place du Port. En una taula solitària, un parell de tasses de te son aviat liquidades. Si hi afegiu dos o tres cigarrets nerviosament consumits, aconseguirem de gastar alguns minuts més. Tot plegat no fa ni una hora que he sortit de casa. Podria enfilarme Cité endins i anar a trobar Daphne. Però no podria silenciar la gosadia de Merry i Daphne tampoc no se sabia estar de repetir-ho a Merry i Merry em tractaria de boca molla, de xafardera i, potser, d'alguna cosa pitjor.

Torno a casa com si una força estranya m'hi conduís. Potsee l'afer ja haurà estat liquidat, el noieta suïs-alemany, protegit pel seu àngel guardià, no posarà mai mes els peus a casa meva. En la saleta d'estar Merry covarà el seu fracàs fumant cigarrets, bevent te, tassa darrera tassa.

Però així que introdueixo la clau al pany sento la seva veu alarmada:

- Qui est là?
- Sóc jo, Aline.

Només de copsar la intensa vibració d'aquells mots, he comprès que el noieta suïs-alemany havia caigut en la trampa.

La saleta roman tancada i el silenci - un silenci mil vega-

des mes paorós que qualsevol mena de paraules, - flota arreu de l'apartament.

Em tanco en el meu dormitori. Em descalço i jec al llit. Apago el llum. M'arrauleixo sota l'edredó, amago el cap sota el ~~soi-~~
~~xí~~. No vull oir res del que passa a la cambra veïna. Penso que aquest apartament és massa petit per a que Merry hi rebi visites de compromís de les que jo he de romandre absent.

He plorat, m'he revoltat, he pregat a Déu: "Facis, Senyor, la teva voluntat".

Finalment m'he adormit.

Em despertà la veu de Merry. Diu susament:

- Aline!

Jeu al meu costat, cerca l'escalforeta del meu edredó i el repòs del meu coixí.

No refuso el contacte del seu cos satisfet i las. Li faig lloc a la meva vida. Merry, castament, fraternalment, no triga a adormir-s'hi.

XXXXXXXXXX

VI

La bossa de cretona que guarda les fotografies familiars romania, estona ha, entre les mans de Daphne.

La tarda, grisa i plujosa, invitava al recolliment, a les evocacions, a les confidències...

- Oh, mireu, aquesta sóc jo a disset anys:

Daphne m'allarga una cartolina. Hi distingeixo la imatge quasi esborrada d'una noia molt jove, vestida, pentinada i guarnida per a una festa de societat, amb un gust exquisit, desmodat, romàntic...

- Me la van fer quan acabava de prometre'm amb Mike. Oi que faig goig? Ara ja puc ben dir-ho. Han passat tants anys!

M'arrebassa la foto de les mans. L'entafora a la bossa.

- Vos, Aline, no sou gens envejosa. No cal que us ho amagui: N'era molt i molt de bonica jo a disset anys... i a vint-i-set i a trenta-set i fins a quaranta-set que és quan em vaig ajuntar amb Herman Kurtz.

Sospira:

- Si, Aline, a quaranta-set anys vaig desvetllar la passió més ardent i sòlida de la vida d'un home, la que encara dura i resisteix a les meves primeres arrugues, als meus cabells grisos, al reblaniment de les meves carns... Herman encara em desitja!

Daphne, talment com si jugués a la loteria, treu una altra cartolina de la bossa.

- Mireu, mireu, aquest és Merry. Tenia disset o divuit anys. Si fa no fa la mateixa edat que jo quan vaig posar-lo al món.

En la foto, hom veu a Merry acompanyat d'un grup de quatre homes, tots, més o menys de la mateixa edat: esquiadors en un paisatge de neu a l'alta muntanya: Suïssa, potser Davos, potser a Mürren, potser a Crans...

Daphne comenta:

- Quatre bordegassos que fan qui sap el goig. Però el més alt i ben plantat de tots és Merry. Fixeu-vos-hi. Es igual que un dels fills d'Eduard setè d'Anglaterra; un Galles, un Gloucester, un Kent...

En una ocasió, i casada de nou, vaig ballar un vals amb el Princes de Galles, recorda Daphne. Aleshores era l'home més bell que he conegut, d'una bellesa un poc decadent, però tan distingida, tan romàntica... Ulls blaus claríssims, cabell ros color de palla... Merry és encara més bell, més arrogant, més airós que aquell que havia de ser rei d'Anglaterra i ho va baratar tot per una dona, no solament el regne sinó el dret de viure en el seu propi país.

- I Mike, pregunto, ¿com era Mike?

- Mike, vacil·la Daphne, no és podia comparar amb el príncep de Galles i encara menys amb Merry. Aquest sí que s'hi pot comparar! Potser Mike era més cultivat que Merry però físicament no li arribaria ni a les soles de les sabates. Quan Mike va morir, Merry era encara un merrec, més aviat escarransit i malal·tís. Ningú no hauria sospitat el canvi que faria!

- Mentre Mike i jo ens dedicàvem a viatjar per tot el món i fer vida d'hotel, Merry habitava amb els Preston a la Granja d'Hertford. Grand-father havia envellit molt en pocs anys. Estava delicat de salut. No podia suportar les entramaliadures i malifetes de Merry i els renys constants de la granny. Va exigir que tanquessin el vailet en un pensionat.

"Quan jo seré mort" diu que deia a la Granny, Merry podrà tornar a casa i tots dos tornareu a fer gresca. Abans però deixeu-me morir tranquil·la.

Merry entrava en un pensionat d'on aviat va ser expulsat, gràcies al seu caràcter díscol i a la pèssima educació que havia rebut de la Granny secundada per la dida índia que estimava mes

Merry que els seus propis fills.

En l'endemig, Mike i jo, avisats per la meua mare de la ràpida decadència física del pare, ja havíem tornat a Anglaterra i vam haver de carregar amb Merry. Ja l'havien expulsat d'un segon pensionat. Era evident que caldria fer-lo educar a domicili. Però cap institutor o institutriu, nurse o preceptor no aguanta-ven les seves impertinències malgrat el bon sou que els donavem. Alguns, van abandonar la feina sense acabar-la de cobrar. La conducta de Merry, a Clarence Street era de franca revolta. Trencava veixella i vidreres, arrancava la tapisseria de les parets, destruïa els panys de les portes i els respatlles de les cadires, s, s'insolentava amb tothom, sobretot amb Mike a qui, ostensiblement odiava i del qual, també ostensiblement, era odiat.

Així que Grand father va morir la Granny reclamava el seu tresor. Recuperava Merry amb gran alleujament nostre. El noi també semblava alleugerit de deixar Londres i sobretot de perdre de vista a Mike. Crec que si haguessin continuat vivint sota el mateix sostre pare i fill haurien acabat agredint-se.

Poc temps després, la Granny es va vendre la Granja d'Hertford i se'n va anar amb Merry a viure a Suïssa. Hi havia passat moltes temporades. N'estava enamorada d'aquest país. Va fer anar Merry en un con col·legi, d'on no en va pas ser expulsat. Deia que el preferia als pensionats anglesos, on la disciplina és tan dura, inhumana, assegura ell. En el col·legi de Lausanne hi va passar alguns anys. Hi aprenia el francès, un poc d'alemany, cultura general. Practicava molt els esports: l'esquí, la natació, la marxa atlètica...

Tot d'una Merry va declarar que volia ser artista-pintor. La granny el va matricular a la Ecole d'Arts et Metiers de Ginebra. Li va llogar un estudi. Suposo que l'estudi servia per a tota mena d'activitats, confessables i inconfessables i potser també casualment per a empastifar-hi alguna tela. Merry aleshores

ja freqüentava la bohèmia florida de Ginebra, la que ara continua freqüentant. La granny escrivia que Merry obtenia grans èxits entre la societat del país. No especificava la mena d'èxits. Jutgeu vos mateixa pels que continua obtenint.

La granny insistia a voler decidir a Mike i a mi a venir a Suïssa. Ens invitava a passar unes setmanes en el xalet que havia llogat a Bellevue. Però Mike ~~ixia~~ ja no es trobava en condicions de viatjar. L'ús i l'abús del tabac, de l'alcohol i d'altres vicis menys confessables li havien minvat la salut. Estava realment malalt i no va trigar a morir. Aleshores la granny em va proposar abandonar Anglaterra, ins tal·lar-me amb ella i el noi a Suïssa. Però després de la mort de Mike - i no em jutgeu amb massa severitat - jo em sentia tot d'una rejoyenida, semblava com si m'haguessin sortit ales. Experimentava una sed de viure autenticament jove.

A Londres hi tenia qui sap els amics i admiradors, una vida social ben encarrilada, independència econòmica, tota mena de distraccions, entre les quals, és clar, el flirt. Del flirt vaig passar fàcilment al lligam amorós. Era l'ament d'un diplomàtic francès, amb qui no podia casar-me perquè ja era casat i la seva muller, per bé, que anava per les seves, no es volia divorciar. Jo, a Robert l'estimava força i ell també a mi. No prou, suposo, per a insistir en el divorci contra la voluntat de la mare dels seus fills.

La meua amistat amb Robert va durar quatre anys. La granny insistia a reunir-me amb ella i Merry a Suïssa. Però jo no li feia cas. La granny tenia un temperament independent, autoritari i capriciós, Merry... què sabia jo de Merry? La granny deia que, era el meu fill i jo reconeixia que tenia raó d'afirmar-ho, però mai no li havia considerat i Mike tampoc. Ni el meu marit - bé, diem-ne marit fa Dapne somrient amb ironia - ni jo, no en demanàvem mai noves del noi, com si volguéssim evitar el vergonyós re-

cord d'aquella fatal nit de noces, en la qual, gràcies a una alegre i excepcional borratxera de Mike, la criatura havia estat engendrada.

Però quan la meva amistança amb Robert es va afluixar i, finalment disoldre, vaig començar a sentir-me sola i desemparada a Londres. De sote decidia anar a reunir-me amb la granny a Bellevue prop de Ginebra.

En l'endemig, Merry s'havia fet home. I, quin home, diastre! Pujava un pam més que Mike - en corpulència retirava a l'avi Preston - Era ample d'espatlles, lluïa un pit pretuberant de nedador. Atravessava el Lèman nedant des de la costa suïssa a la francesa. Una colla de companys el seguien en barca. Aviat m'hi vaig afegir.

Merry parlava molt bé el francès bo i conservant un lleuger accent anglès.

- L'accent anglès encara el conserva, comenta.

- Però li escau d'allò més, no fa ?

- A vos no se us coneix que sou anglesa.

Daphne riu.

- Gràcies als meus tres amants francesos. Sobretot a Robert, que és el qui va durar més temps. Robert volia que el meu francès fos perfecte. Sempre em corregia. Fins es feia pesat a estones. I més d'un cop discutíem per culpa de les seves correccions fonètiques.

- A Merry, comenta Daphne amb certa malícia li cal una amant francesa que s'obstini també a corregir-lo.

- A Merry, estimada Daphne, no el corregeix ni l'Esperit Sant. Té massa orgull.

- Tornant a l'època de la meva arribada a Suïssa, continua Daphne, Merry semblava ben decidit a seguir la carrera de les Arts. La granny continuava pagant el lloguer de les golfes de la rue Winkelried on Merry té el seu estudi. Ara soc jo o Herman qui el paguem. En aquest pretès estudi s'hi feia i s'hi fa de tot

menys pintar. Quan jo vaig arribar de Londres, Merry em va prohibir que hi posés els peus. També ho havia prohibit a la granny. I a vos, Aline, no us ho ha prohibit?

- M'ho he prohibit jo mateixa.

- Suposo que Winkelried continua servint de refugi a artistes fracassats o a punt de fracassar, a ballarines i cantants igualment fracassades, invertits dels dos sexes i fins a delinqüents de dret comú perseguits per la policia cantonal.

- Merry no dissimula les seves freqüentacions, comento.

- Mes aviat se'n venta, accepta Daphne.

- Li agrada anar contra la corrent.

- I iure's de totes les lleis morals i socials establertes.

VII

Encara no conec l'amic intim de Merry, l'amic dels amics aquell de qui hom parla sempre amb admiració i respecte. L'home amb mes qualitats que defectes comptant amb que els defectes son molts i grans; Raoul de Morienne, castellà de Frangq, remarcable pintor conegut mes a París que a Ginegra.

A casa els Norboth no passa dis, quasi podria dir: no passa hora, que Daphne o Merry no l'anomenin. Per als Norboth, Raoul és un personatge extraordinari. Confesso que tinc ganes de conèixer-lo. Aprofito amb goig l'ocasió que Merry m'ofereix d'anar a una petita festa que Raoul de Marienne celebra en el seu estudi de la rue du Cheval Blanc.

Es tracta, sembla d'una d'aquelles reunions mig aristocràtiques, mig bohèmies on es barregen gent de la burgesia i de la noblesa amb intel.lectuals i artistes. Solen assistir-hi, també, una o dues models professionals i, avui, la muller divorciada d'un escriptor francès ben conegut.

Merry diu que Raoul ha insistit molt que jo l'acompanyi a la festa. La colleta de intims de Merry i de Raoul em consideren l'amant de torn de Merry Norboth. I es moren de ganes de ficar el nas en la nostra vida privada - com si Merry i jo en tinguessim de vida privada! - i passar una bona estona comentant-la, qui sap si ridiculitzant-la.

Jo, a Raoul, me l'havia imaginat alt, prim, pàl.lid, de moviments lents i elegants, de temperament orgullós i distant. El fet d'ésser, per una banda - la banda materna - d'origen anglès, descendent no menys que de Maria Tudor, reina d'Anglaterra, enomenada pels protestants: la sanguinària i per la banda paterna, besnet o rebesnet del cèlebre Necker, ministre de finances del malauret Lluís XVI, de França, m'havia impressionat poc o molt.

Abans d'aquesta festa - que per a mi, dit sia de pas, ha

resultat poc menys que un funeral -, jo m'imaginava Raoul, quasi com un personatge de novel·la: sùtil, espiritual, irònic, terriblement brillant en la conversa i encara mes terriblement desconcertant en les seves actuacions - l'ús i abús de l'adverbi terriblement és dels Norboth.

Raoul de Morienne s'ha precipitat al meu encontre, m'ha agafat les dues mans, me les ha besades goludament com si fossin una lleminadura.

- Gràcies a Júpiter coneixeré la teva amigueta francesa, Merry. Ja era hora!

Descobreixo un Raoul inèdit, molt diferent del que m'havien descrit els Norboth. En precipitar-se cap a mi ha ensopegat amb un puf. L'ha estrompassat amb una mena de cabriola còmica acompanyada d'una franca rialla. S'ha redreçat i llavors he descobert que no era ni alt, ni pàl·lid, ni elegant, sino baix, rabassut, galta ple i galta vermell, cordial. Raoul m'ha presentat als seus invitats entre els quals la reina de la festa - l'exòtica i tenebrosa Iu, l'esposa divorciada del celebrat escriptor francès Jacques Trollet.

M'adono tot seguit que Merry l'ha acaparada. Per a ell, en l'estudi, no hi ha sinó Iu. Avui per avui i mentre no bufi el vent contrari, Merry Norboth, el meu pretès amant, està visiblement fascinat per Iu. Iu és una dona remarcable. Bella, bellíssima, d'una mena de formosor exòtica acompanyada d'un no sé què molt escaient. Potser la manera d'inclinar el cap a la dreta, bo i desviant l'esguard damunt l'espatlla esquerra... Qui sap si a causa del mig somriure, de caire asiàtic, que sembla venir de molt lluny, com el reflex d'un raig de sol en un mirall. Potser també el seu aire de triomf en la seguretat absoluta d'haver conquistat, sense cap esforç, l'home més bell, mes interessant i original de la reunió, al costat del qual, el descendent de Maria Tudor, la sanguinària, té tipus de lacai i posat de betes-fils.

Però Raoul de Morienne, no mostra cap símptoma d'inferioritat. Tot ell és força, poder, domini. El seu estudi de la rue du Cheval Blanc, instal·lat en les golfes d'una vella casa atrotinada, mig ruïnosa, guarnit de pintures i vells mobles, li serveix perfectament de marc. Raoul l'anima amb la seva veu poderosa, amb les seves rialles franques, amb els seus gests enèrgics. Rep els invitats com ho faria en el seu castell de Franqy, antiga residència dels darrers ducs de Savoia, arruinats fins el punt d'haver de vendre l'històric castell als rics descendents del financer ginebrí Necker.

Raoul ofereix entrepans, pastissos, copes de Pernod i de ~~de~~ whisky. Prodigal a tort i a dret amabilitats versallesques. Les barreja amb mots gruixuts, llaviejats a cau d'orella d'alguns dels invitats.

He procurat ocupar el recó més fosc de l'estudi. Tracto de fer-me oblidar de tothom. Espero el moment oportú d'esquitllar-me portes enfora. I si dic esquitllar-me, no és per dissimular la meva fugida als ulls de Merry. Per a Merry he deixat d'existir estona ha. No sóc, ni més ni menys, que una invisible molècula de pols de les que floten en l'atmosfera de l'estudi.

No escolto res del que hom xerroteja al meu entorn per bé que tots els invitats de Raoul parlen francès amb més o menys correcció. El castellà de Franqy, barreja de sang francesa, anglesa i holandesa, el parla amb facilitat, propietat i elegància. És, decididament, un tipus interessant. Els Norboth tenien raó. No puc abandonar el seu estudi sense estrenyer-li la mà i presentar-li excuses.

- Raoul, me'n vaig.

- Ja?

Però tot d'una compren el motiu de la meva fugida. No sé si l'aprova o si el troba ridícul. M'acompanya amablement pel braç fins a la porta. Em besa la mà.

- Fins aviat, Aline. Espero que un altre dia tindrem més sort, diu amb un to lleugerament irònic.

Corro Cité avall. Travesso un dels ponts del Ròdan - no em demaneu quin, perquè tinc la vista entelada i el seny trasbalsat - No sé si plou o si neva, si bufa l'agre vent del Nord o el càlid i insà migjorn.

Arribo a casa. Em manca temps per a lliurar-me en cos i ànima al plor. Plorar! Plorar! sense reserves, amb tot el cor, amb tots els sentits ara que cap anglès de la classe alta no em sent ni em jutja.

Ploro de gust i planyo, de passada, aquells que no poden o no volen plorar.

Arriba Merry. Penso que, tipa de plorar m'havia abaltit.

En veure'l davant meu, el primer que se m'acut és que la immortal Iu li ha fet el salt.

Els ulls de Merry presenten el color blau fosc de les grans còleres. Té els llavis tivats i les galtes esgrogueïdes

- Et felicito per la brillant escena dramàtica que has representat en l'estudi de Raoul, diu amb veu agressiva.

- No n'he representat cap d'escena, protesto. Me n'he anat sense fer soroll, discretíssimament. He pres comiat del teu amic sense dar cap explicació de cap mena. L'he remerciat per la seva invitació i...

- I tothom, interromp Merry furiós, s'ha adonat de la teva estúpida gelosia, del teu patos meridional. Ho han comentat en to de burla. I Iu, s'hi ha fet un tip de riure.

- Bé i què? - esclato. Tant me fa de les seves burles com de la seva simpatia. Tots plegats sou una colla de titelles.

- Per què t'hi fas amb els titelles?

- Això és precisament el que jo em pregunto.

Afegeixo:

- Per què m'hi has fet anar en aquesta reunió? Per què

has volgut barrejar-me amb la teva famosa colla? Per qué et calia fregar-me pels nassos la teva adorable Iu?

Fins aquí he pogut mantenir el to defensiu ~~meu~~ i fins agressiu del meu discurs, però en arribar a: la teva adorable Iu, esclato en un plor violent.

- I ara llàgrimes, ~~protesta~~ protesta Merry amb fàstig.

- Perdona Merry, dic humilment, perdona la meva feblesa. T'estimo Merry, estic enamorada de tu. No hi puc fer més.

- Però jo no n'estic de tu. Jo no sento per tu res del que tu sents per mi. No puc, no dec, no vull supeditar els meus gustos i les meves inclinacions a aquest amor forassenyat que he tingut la desgràcia de inspirar-te.

Respira fondo. Continua:

- Que hagi fet l'amor amb tu dues o tres vegades no vol dir que em senti lligat a tu poc ni molt. No sóc, ni vull, ni puc ser el teu amant oficial.

El to de Merry s'ha anat endolcint. En acabar les seves despietades declaracions ha esdevingut amistós, afectuós quasi.

Seu prop meu, m'estreny en els seus braços.

- Siem amics, Aline. No em demanis res més. Jo t'aprecio molt, Daphne també. Ets intel·ligent, instruïda, sensible. Has de combatre amb energia la teva mania de creure que estàs enamorada de mi.

M'amoixa els cabells, m'eixuga les llàgrimes del rostre amb el seu mocador de butxaca.

- Merry - gemego, mentre la meva intel·ligència naufraga i es transforma en deplorable feblesa, - Merry estimat, Merry estimat%...

(Al diastre les foteses sentimentals i sexuals, protesta, Aline Fournier llicenciada en filosofia per la Universitat de Ginebra mentre m'aclofo en els braços de Merry.)

Merry m'aparta suaument. Es posa dret.

- Aline't'has de cercar un amant.

En veure el meu gest violent de protesta, afegeix:

- Es l'únic camí de conservar la nostra bona amistat. No fa que l'estimes molt aquesta amistat?

No contesto. Em sento a punt d'esclatar novament en plors. Merry proposa.

- Anem a beure alguna cosa plegats, una beguda demoníaca que ens faci oblidar qui som i el que volem. (M'afermo en la sospita que a darrera hora tu li ha fet alguna mala passada).

- Au, posa't l'abric i anem.

M'acompanya a un cafè de la Place du Molard, ple de gent i de fum. Merry demana certa barreja d'alcohols que el mossò ens serveix sense cap comentari. "Una beguda demoníaca" m'ha proposat Merry fa una estona. Mentre l'assaborim, - reconec que és una beguda agradable, saviament pensada i preparada - el món, al menys el nostre món, que és el que importa es transforma per segons.

Ja no som en un vulgar cafè menestral de la Place du Molard sinó en una mena d'estrany paradís enllumenat per infinitat d'estels artificials, poblat per criatures amables i somrients, ambientat per una escalforeta confortable i un murmurí musical de ~~mamam~~ veus seràfiques...què sé jo? Potser veus de meques discretes, amables i joganeres com angels del Renaixement.

Merry, més bell, més desitjable que mai, amo i senyor d'aquell meravellós paradís, és el meu Merry per damunt de totes les dees polícromes, polifacètiques, asexuades, fredes i pervertides de tots els Olimps majors i menors de l'Univers.

El passat, - un passat inconsistent i breu - s'allunya i s'enxiqueix aglutinat pel lluminós present d'aquest paradís sense nom on Merry i jo, gràcies a la demoníaca beguda inventada per no sé qui - que Deu li pagui - flotem espai amunt lluny de la mesquina terra dels homes.

Una estona després , caminem vorera enllà, Merry m'aguanta fort pel braç talment com si tingués por de perdre'm.

Jo li dic:

- Deixa'm anar i veuràs com camino sola pel caire de la voravia.

- Bravo! Bravo! -fa ell darrera meu.- Vas en camí de suportar tan dignament com jo, una mona endiestrada.

Les llàgrimes em regalimen galta avall, alguna se'm fica a la boca. Te un gust estrany, entre amarg i salat.

- Aline, ets feliç?

- Oh, sí, Merry, em sento ben enamorada de tu. Sé que tu no ho estàs de mi, sino de Iu.

- Fuig, riu Merry. De Iu dius? Es una remaleïda bandarassa!

Em volta les espatlles amb el braç. Caminem barrejats a tota mena de vianants, que ens miren, amb una absoluta indiferència . Enamorats? Embriacs? Drogats? El detall no els importa. Es limiten a evitar-nos.

- M'estimes una mica-mica, Merry? - pregunto.

Merry esclafeig la rialla.

- Amb amor, allò que se'n diu amor... Però no et preocupis de Iu. Yu és una meuca de luxe i jo un lord arruïnat.

Merry em besa la galta bo i caminant.

- Aline darling !

- Merry del meu cor!

- Quina meravellosa invenció aquesta barreja d'alcohols, oi, Aline?

- Oh sí, Merry, quina diabòlica i beneïda barreja d'alcohols!

VIII

Merry i jo anem sovint plegats en els cafès de mala mort i pèssima anomenada. Aquests humils establiments de la rue du Cendrier, de la Place Granus, de la rue vieille du Molard, consagrats al vici, viuen de la clientela més baixa i atrotinada de la societat ginebrina i confederada. Merry i jo no ens limitem a observar la concurrència, ens hi fem algun amic, home o dona. L'amic ens exposa els seus problemes, les seves misèries, els seus somnis - perquè de somnis també en tenen les prostitutes clandestines, els macarrons obscurs, els pispes sense sort, els còmics i els aventurers fracassats.- I és precisament i principalment en qualsevol d'aquests cafès on Merry esdevé mes humà, i, també, on jo el sento més meu - si l'ús del possessiu meu, amb tota la seva equívoca pretensió cap en un comentari del qual Merry és el protagonista.

Les escadusseres confidències de Merry, també solen produir-se en aquests llocs on - no m'explico per qui - sembla que el seu esperit es despulli de qualsevol convencionalisme social i es lliuri al meu en una mena de confessions sense humilitat ni penediment, mes aviat en forma de rèplica o de desafió a les de Daphne - a les que Merry suposa que m'ha fet Daphne - Perquè Merry i jo parlem sovint de Daphne. No en diem ni mal ni bé. Ens limitem a comentar les seves paraules, els seus petits actes quotidians, els seus cuinats, els seus vestits... com si evocar Daphne fos per a nosaltres, una necessitat vital. Hom podria dir que Merry i jo vivim en Daphne, que Daphne és la nostra atmosfera comú. El mateix cas es reproduïx entre Daphne i jo a propòsit de Merry. Merry és l'atmosfera que Daphne i jo respirem quan ens apleguem davant per davant d'una tassa de te, d'un paquet de cigarrets. Aquest extrany fenomen obeeix potser, a una llei de fatal enlluernament, un triple xoc de reflexes que es projecta en varies direccions sense moure's d'un eix comú.

- No imaginis que la meua infància fos una infància feliç

malgrat l'adoració de la granny i de la dida india, comenta Merry, malgrat l'excés de consentiments i la satisfacció de tota mena de capritxs, ni la gran llibertat que gaudia a Hertford. Alguna cosa molt essencial mancava al meu viure.

Vaig arribar a set o vuit anys convertit en un autèntic **salvatge** ~~ga~~ No coneixia ni una lletra, ni un número, ni una oració. El meu únic mestre era l'instint. Si no hagués estat per la malaltia de grand-father, la granny hauria permés ~~que~~ en fes home com si fos un habitant de la selva verge. Així entenia ella l'amor! Quan grand-father va exigir que em tanquessin en un pensionat per a poder morir tranquil deia, jo em vaig comportar com una veritable salvatgina engabiada. Els institutors van intentar domesticar-me. No ho van aconseguir. M'aplicaven tota mena de correccions, sense excloure el castic corporal. Inútil, tot inútil! Jo no escarmentava ni em deixava domesticar. Naturalment em van expulsar d'aquell i d'un altre col·legi. ~~quinstant~~ Aleshores, la granny desesperada, em va acompanyar a casa els North a Londres. La nostra inesperada arribada a Clarence-Road sorprenia desagradablement la feliç parella. La granny m'havia dit que m'acompanyava a casa dels meus pares. Jo, de pares, amb prou feines sabia que en tinguéssim. La rebuda ~~que~~ ens van fer era més aviat descoratjadora. En veure'm Mike i Daphne van fer una ~~gran~~ ganyota de repulsió.

La granny m'havia donat una empenteta en direcció als pretesos pares. Els pretesos pares, reculaven d'un pas com si jo fos una serp verinosa.

- Aquí el teniu, declamava amb to dramàtic l'àvia. Grand-father no el pot suportar. Vol morir tranquil (La granny semblava acusar el pobre John Preston de ser el més intranquigent dels moribunds.)

Daphne i Mike estaven al corrent de la pèssima conducta observada per mi en els dos pensionats, però no s'acabaven d'empassar que haguessin de prendre la responsabilitat de la meva persona, sia que un tercer pensionat m'acceptés, sia que grand-father es resignés a ~~meri~~ morir en l'infernàl concert del meu viure salvatge combinat amb el

temperi dels renys de la granny .

Però la granny em va deixar a Clarence-Road després de prometre'm solemnement que grand -father moriria aviat i ella i jo tornariem a reunir-nos i ja no ens separariem fina la seva mort, és a dir en una època molt llunyana, perquè ella, la granny , viuria encara un grapat d'anys, segons els seus pròpis càlculs. Però jo m'arrapava a les seves faldilles, marranejava, picava de peus, no volia deixar-la marxar. Mike va separar-me de la granny estirant-me violentment per un braç. Jo li vaig mossegar la mà. Mike em va plantofejar. Daphne s'esforçava en separar-nos. En l'endemig la granny s'havia esquitllat. Vaig fer una escena terrible, Mike jurava que em domaria. Daphne tractava de calmar-nos. Jo odiava a Mike, Mike m'odiava. La guerra entre nosaltres dos quedava implacablement declarada des d'aquell mateix instant.

Els, els Norboth havien decidit posar-me en mans d'un bon preceptor. Per a mi no n'hi havien de Bons preceptors. Els preceptors solen ser uns senyors estirats i rígids. Pretenen ni més ni menys que fer-te romandre assegut, davant d'un llibre o d'un cartipàs. Tracten de fer-te aprendre coses que no t'interessen. Afegeix a aquesta absurda pretensió, la mes absurda encara d'obligarte a dir en un moment determinat "bon dia!" "Bona nit!", "A reveure", "Perdó!" cas de fregar algú amb el colze o amb el genoll. Jo el meu colze el feia servir per a empenyer la tassa del preceptor mentre bevia te. El te se li bessava damunt la taula o sobre els genolls, deshonor que un gentelman no suporta. Quant al genoll i la punta de la sabata jo els solia/ emprar, en ferir les vulnerables canelles del mestre quan seia al meu davant amb un llibre a la mà, les ulleres cavalcant damunt del nas i el posat grotescament pedant.

En l'endemig, els Norboth continuaven menant una intensa vida social; recepcions, sopars, balls, coctels... Amb prou feines s'estaven a casa i les poques estones que s'hi estaven eren imman-

cablement enterbolides per les queixes del servei. Ningú no em suportava. Els preceptors desfilaven per Clarence Road, l'un darrera l'altre. Alguns preferien renunciar a cobrar el sou sencer i perdre'm de vista.

- Però, Merry, inquireixo jo, ¿com t'expliques aquest comportament extravagant, aquest constant desig de fer mal a tort i a dret?

- En primer lloc cal atribuir-ho a la meva naturalesa imperfecta. No oblidis que fet i fet, sóc un Norboth, un fi de raça, un producte del degenerat Mike, el ~~gran~~ gran amor de Daphne . I, en segon lloc una part de la meva conducta s'explica pel fet de la pèsima educació rebuda a Hertford i per la cruel indiferència - a estones adversió - que em demostraven els meus pretesos pares. A Clarence-Road, jo vivia en constant contrarietat; enyorava rabiosament el camp, l'afecte de la granny, i, per damunt de tot, la llibertat.

Mentre Merry parla jo observo la correcció dels seus trets fisonòmics, la finor rosada del seu cutis, la color rossa dels seus cabells, el gest crispat dels seus llavis prims i la gelor de la seva mirada feta de llampades grises que a través del vidre de les ulleres, pel sol fet d'evocar aquella època malaurada a Clarence-Road, ~~Me~~ Merry sembla amarat de rancúnia, rancúnia que no es limita a un lloc, a un temps, a uns personatges sinó que abasta tota la humanitat - jo inclosa, és clar - tota una vida, tota la terra civilitzada, a excepció d'un o dos mags: Raoul de Morienne, el pastisseret suís-alemany, potser Bernard Le Brieux o Marcel Darling, dos individus que jo no coneix més que de nom...

Merry continua evocant aquella època malaurada però tot d'una el seu rostre s'ha amarat d'una estranya suavitat. Diu:

- Llavors jo vaig descobrir la dona . Era un descobriment important. La granny, la dida india, les nurses que jo vaig també haver de suportar a Clarence-Road, no eren dones, eren la granny, la dida, la nurse. Daphne que no es considerava ni es considera mare, era la dona. Jove, bonica, elegant, frèvola. Triomfava

en el món benestant i superficial on es movia, tothora darrera del seu Mike, cada dia més alcoholitzat, més degenerat, més exigent i odiós. A mi, cada vespre em deixaven sol en el llit. Abans de sortir, Daphne entrava a fer-me un bes. Era un bes superficial, aeri, amb prou feines carnal. "Bona nit, Merry." Jo aspirava el seu perfum embriagador. No m'hauria cansat mai d'aspirar-lo. Engrapava la mànega del seu vestit o el penjoll de perles del seu coll: "Escolta!" "Què vols ara?" deia Daphne contrariada, impacient: "Digues que vols?" En realitat no hauria sabut explicar-li que volia únicament que restés prop meu, quant més temps millor. Però Daphne es separava de mi bruscament. El to de la seva veu era sec: "Deixa'm Merry, daddy m'espera." Fugia amb el simi de Mike, deixava com una aura de perfum a l'entorn del meu rostre. Molta estona encara jo podia aspirar aquell rastre i evocar la formosor de Daphne, l'esgarrifança de goig que deixava el contacte dels seus llavis en la meua pell...

Merry exhala un sospir i calla. Uns segons després, continua:

- Cada matí, Daphne m'obligava a entrar en la cambra de Mike. "Ves a dir-li bon dia". Jo feia l'orni. Daphne insistia: "Ves a dir bon dia a daddy" .

M'empenyia endavant fins la porta tancada. Ella mateixa trucava amb la mà. Mike no responia. Daphne obria la porta, em donava una empenteta. Esperava que jo engegés la meua frase "Good morning, daddy ", "Go to hell!" bramava Mike. Jo fugia comes ajudeu-me. l'espectacle de l'habitació era terrorífic. Les peces de vestir s'escampaven per terra, el llit era un garbuig de roba en desordre, els coixins fora de lloc, tubs i ampolletes de medicaments destapats, desseminats, pels mobles. Mike en pijama, amb un gibrell plè de troços de glaç damunt dels genolls, se n'omplia les mans i se'ls aplicava a les temples bo i gemegant.

Mai no he comprès, continua Merry, per què Daphne s'obstinava a fer-me practicar aquest estúpid rite tot i saber que les borrat-

xeres nocturnes de Mike li produïen unes migranyes ~~matinals~~ matinals horribles, malgrat les quals, fatalment cada nit, tornava a embriagar-se.

A vegades penso que Daphne era prou cruel per a enfrontar-nos a Mike i a mi i esbargir-se venjativament amb la mala estona que la petita escena quotidiana ens procurava. Que es volgués venjar de Mike per l'estafada sexual, es comprèn però jo ¿quin mal li havia fet jo a l'encisera Daphne?

Quan Grand-father va morir, la granny em recuperava sense pèrdua de temps . Ella i jo vam tornar a Hertford i ja mai més no vaig veure a Mike.